

Sygn. akt I C 1464/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący – SSR Michał Marcysiak

Protokolant – Katarzyna Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Wołominie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 3931 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści jeden złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 501,49 zł (pięćset jeden złotych i czterdzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1464/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 9 października 2015 r.

M. B. wniósł przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej – pozwana Spółka) pozew o zapłatę kwoty 5138,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wykonywanego przez radcę prawnego, według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, a ponadto kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego na posiedzenia Sądu w kwocie 680,56 zł za każde posiedzenie, w którym pełnomocnik wziął udział. Ponadto pozwany wniósł, w oparciu o art. 84 k.p.c., o zawiadomienie o niniejszym procesie Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie i wezwanie tego podmiotu do wzięcia udziału w postępowaniu.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd, na podstawie art. 84 § 1 k.p.c. zawiadomił o niniejszym procesie Skarb Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. Odpis postanowienia wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy doręczono Skarbowi Państwa w dniu 8 stycznia 2015 r., jednak Skarb Państwa nie zgłosił udziału w niniejszym postępowaniu w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. VI P 686/09 z powództwa M. B. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie I. przywrócił M. B. do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., II. zasądził od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. B. trzy kwoty po 5240,80 zł brutto tytułem wynagrodzenia za trzy miesiące pozostawania bez pracy od dnia 13 października 2009 r. – pod warunkiem podjęcia przez M. B. pracy w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia, III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie żądania zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, IV. zasądził od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, V. zasądził od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. B. kwotę 3145 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej od pozwu, a w punkcie VI. rozstrzygnął o nieuiszczonych na rzecz Skarbu Państwa kosztach sądowych.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2011 r., sygn. VII Pa 144/11 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, orzekając na skutek apelacji Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyżej wskazanego wyroku Sądu Rejonowego: 1) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I, II, IV i V w ten sposób, że oddalił powództwo, 2) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie VI w ten sposób, że wskazany w tym punkcie wydatek przejął na rachunek Skarbu Państwa, 3. zasądził od M. B. na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję i kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 r. 11 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowił uzupełnić wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r. w punkcie 3. o słowa „oraz kwotę 3931 (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu uiszczonej opłaty od apelacji.

W dniu 11 kwietnia 2012 r. Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie S. S. wniosek o wszczęcie egzekucji sądowej przeciwko M. B.. Wniosła o wyegzekwowanie świadczeń pieniężnych objętych punktem 3. wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. VII Pa 144/11 tj. łącznej kwoty 4051. Wniesiono również o ściągnięcie na rzecz wierzyciela kosztów egzekucji, w tym kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji wykonywanego przez radcę prawnego. Do wniosku załączony został tytuł wykonawczy, tj. wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. VII Pa 144/11 opatrzony klauzulą wykonalności w zakresie punktu 3. tego wyroku.

Postępowanie egzekucyjne, które prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie S. S. pod sygn. Km 7796/12 zakończone zostało 21 sierpnia 2012 r. wobec wyegzekwowania w całości objętych nim świadczeń pieniężnych. W wyniku skierowania egzekucji do majątku M. B. wpłacił on bowiem Komornikowi Sądowemu w dniu 21 sierpnia 2012 r. kwotę 5138,68 zł.

(okoliczności bezsporne)

Komornik Sądowy przekazał z tej kwoty wierzycielowi 4355,67 zł. Na kwotę tę składały się świadczenia objęte tytułem wykonawczym w łącznej kwocie 4051 zł, 150 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji oraz zwrot 154,67 zł uiszczonych przez wierzyciela w dniu 27 kwietnia 2012 r. zaliczkowo tytułem wydatków gotówkowych. Pozostała kwota, tj. 783,01 stanowiła pozostałe koszty postępowania egzekucyjnego (wydatki gotówkowe i opłaty egzekucyjne) należne Komornikowi Sądowemu, którą to kwotę Komornik Sądowy zatrzymał. Łącznie koszty postępowania egzekucyjnego wynosiły więc 937,68 zł i taką też kwotę tych kosztów Komornik Sądowy ustalił w postanowieniu z dnia 21 sierpnia 2012 r., wydanym przy zakończeniu postępowania egzekucyjnego.

(dowód: karta rozliczeniowa w aktach sprawy Km 7796/12 – okładka tych akt, potwierdzenie uiszczenia zaliczki na wydatki – k. 17 akt Km 7796/12, postanowienie z dnia 21 sierpnia 2012 r. – k. 35).

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. II PK 116/12 Sąd Najwyższy, orzekając na skutek skargi kasacyjnej M. B. wniesionej od opisanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, uchylił ten wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa 24/13 oddalił apelację Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego i postępowania kasacyjnego.

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 7 czerwca 2013 r., doręczonym Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w tym samym dniu, M. B. wezwał tę Spółkę do zapłaty kwoty 5293,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2013 r. tytułem zwrotu świadczenia wyegzekwowanego od niego w postępowaniu egzekucyjnym Km 7796/12. M. B. wezwał w tym piśmie do zapłaty przedmiotowej należności do dnia 11 czerwca 2013 r.

(dowód: odpis pisma M. B. z dnia 7 czerwca 2013 r. – k.20)

W dniu 12 czerwca 2013 r. Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i M. B. zawarli porozumienie w sprawie rozwiązania umowy o pracę. W jego treści stwierdzono, że M. B. w dniu 21 maja 2013 r. zgłosił gotowość do pracy, jednak strony porozumienia nie widzą możliwości kontynuowania stosunku pracy z uwagi na konflikt. Wobec tego strony postanowiły rozwiązać umowę o pracę z dniem 12 września 2013 r. W § 1 porozumienia strony ustaliły ponadto, że pracodawca, oprócz wynagrodzenia przysługującego pracownikowi za pracę w okresie od 12 czerwca 2013 r. do 12 września 2013 r., wypłaci pracownikowi w terminie 10 dni od daty podpisania porozumienia wynagrodzenie dodatkowe w wysokości 10 481,60 zł. W § 2 ust. 1 strony ustaliły, że porozumienie wyczerpuje wszelkie roszczenia pracownika wobec pracodawcy wynikające z łączącego ich stosunku pracy. Za pozwaną Spółkę porozumienie podpisał prezes zarządu P. S. i członek zarządu W. J..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 14 czerwca 2013 r. sporządzona została odpowiedź pozwanej Spółki na wezwanie jej do zapłaty przez M. B. pismem z dnia 7 czerwca 2013 r. W odpowiedzi tej, odmowę uczynienia zadość wezwaniu do zapłaty uzasadniono niezasadnością roszczenia M. B.. Pełnomocnik pozwanej Spółki – radca prawny R. S. wskazał, że egzekucja w sprawie Km 7796/12 była zasadna, albowiem była oparta o prawidłowy tytuł wykonawczy, którego M. B., przed skierowaniem wyroku do egzekucji, nie wykonał. W piśmie tym nie wspomniano o zawarciu w dniu 13 czerwca 2013 r. porozumienia między stronami.

(dowód: odpis pisma radcy prawnego R. S. z dnia 14 czerwca 2013 r. – k.21)

Po otrzymaniu wyegzekwowanych kosztów zastępstwa procesowego oraz zastępstwa prawnego w egzekucji, pozwana Spółka przekazała je radcy prawnemu, reprezentującemu go w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym przekazanie tych środków nastąpiło jeszcze przed otrzymaniem przez pozwaną Spółkę zawiadomienia o przyjęciu przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej M. B. do rozpoznania.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w przeważającej mierze jako bezsporny. W zakresie zatem szczegółowo wskazanym wyżej, nie wymagał on dowodu. Wyjaśnienia wymaga jednak przyjęcie przez Sąd za bezsporne okoliczności wyzbycia się przez pozwanego korzyści majątkowej w postaci wyegzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym Km 7796/12 kosztów zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 120 zł i zastępstwa prawnego w

egzekucji w kwocie 150 zł. Mianowicie, fakt wyzbycia się tych środków jeszcze przed otrzymaniem zawiadomienia o przyjęciu skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, podniesiony został przez pozwaną Spółkę w odpowiedzi na pozew (k.53, strona 5 odpowiedzi na pozew) i powód nigdy nie odniósł się do tychże przytoczeń, w szczególności nie zaprzeczył im. W tej sytuacji należało postąpić w myśl reguły wyrażonej w art. 230 k.p.c. Jak stanowi ten przepis, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd uznał, że skoro powód nie przeczy tej okoliczności (istotnej z punktu widzenia rozstrzygnięcia o części żądania powoda), będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, to nie kwestionuje jej prawdziwości. Dlatego też Sąd postąpił stosownie do art. 230 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd oparł się na wymienionych wyżej dokumentach urzędowych i prywatnych. Żadna ze stron nie kwestionowała ich mocy dowodowej. Również Sąd nie powziął w tej mierze wątpliwości. W związku z tym stały się one podstawą ustaleń faktycznych w wyżej wskazanym zakresie.

Pozwany nie wykazał, aby porozumienie, które strony podpisały w dniu 12 czerwca 2013 r. obejmowało należności dochodzone w niniejszym procesie, to jest aby odnosiło się do nich sformułowanie zwarte w § 2 ust. 1 porozumienia. Starając się ustalić zgodny zamiar stron, jako decydujący o wykładni tej umowy (art. 65 § 2 k.c.) Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron. Z zeznań stron wynika jednoznacznie, że nie było między nimi żadnych dodatkowych uzgodnień wykraczających poza literalną treść porozumienia. Dodatkowo, o porozumieniu tym, nie wspominał pełnomocnik pozwanego odpowiadając pismem z dnia 14 czerwca 2013 r. powodowi na wezwanie do zapłaty należności dochodzonych w niniejszej sprawie. Jeśli istotnie, zgodnym zamiarem stron byłoby objęcie tym porozumieniem przedmiotowych należności, to należałoby liczyć się z tym, że radca prawny, który zredagował tę odpowiedź, w pierwszej kolejności powoływałby się na tę okoliczność, a nie odwoływałby się do ewentualnej bezzasadności roszczenia. Z tych powodów Sąd uznał, iż zgodny zamiar stron objęcia porozumieniem należności dochodzonych w niniejszym procesie nie został w niniejszej sprawie udowodniony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo uzasadnione.

Jak stanowi art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Jak natomiast głosi art. 410 § 1 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Przy czym, zgodnie § 2 tego przepisu, świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W niniejszej sprawie należało uznać, iż miał miejsce przypadek nienależnego świadczenia, jednakże zakres tego roszczenia nie jest, w okolicznościach niniejszej sprawy, tak szeroki, jak ujmuje go powód. W ocenie Sądu ogranicza się bowiem wyłącznie do wyegzekwowanej od powoda opłaty od apelacji, jako elementu kosztów procesu tj. kwoty 3931 zł. Bezspornie, po wyegzekwowaniu świadczeń objętych tytułem wykonawczym, tj. kosztów procesu zasądzonych postanowieniem zawartym w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, wyrok ten został w całości uchylony, co nastąpiło wskutek uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia – skargi kasacyjnej. To właśnie ów wyrok był podstawą przedmiotowego świadczenia, o której mowa w art. 410 § 2 k.c. O ile można mieć wątpliwości, czy wyrok sądu jest podstawą świadczenia (w rozumieniu art. 410 § 2 k.c.) w przypadku gdy dotyczy zobowiązania cywilnoprawnego powstałego poza procesem, to, w ocenie Sądu, nie ma takich wątpliwości w odniesieniu do rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w takim wyroku. Zobowiązanie z tytułu kosztów procesu nie istnieje bowiem bez orzeczenia sądu rozstrzygającego o tych kosztach. Wyrok, a ściślej rzecz biorąc zawarte w nim postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, ma w tym zakresie charakter konstytutywny i stanowi podstawę świadczenia z tytułu kosztów procesu. Skoro wyrok został uchylony w całości, to podstawa ta „odpadła”. Sąd nie podziela przy tym poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2003

r., w myśl którego „prawomocne orzeczenie sądowe tworzy tytuł prawny wyłączający przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia oraz nienależnego świadczenia” (sygn. III CKN 1211/00, OSNC 2004, nr 3, poz. 39). W ocenie Sądu, wzruszenie prawomocnego wyroku może spowodować upadek podstawy świadczenia dokonanego na jego podstawie i zastosowanie art. 410 k.c. (condictio causa finita), a jedynie z regulacji zawartej w art. 405 w zw. z 409 k.c. może wówczas wynikać brak obowiązku zwrotu wzbogacenia. W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego powstanie roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (w postaci nienależnego świadczenia) nie jest w takich sytuacjach kwestionowane, a nacisk kładzie się na zagadnienie wygaśnięcia obowiązku zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. III PK 40/13, LEX nr 1448751). Dopuszczalność stosowania w takich stanach faktycznych przepisów o nienależnym świadczeniu przyjmowana była niemal jednolicie w doktrynie, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego także wcześniej (por. uchwałę z 24 marca 1967 r., sygn. III PZP 42/66, OSNC 1967/7-8/124, wyrok z 25 stycznia 1971 r., I CR 552/70, OSNC 1971/9/161, wyrok z 25 września 1965 r., 1 PR 372/65, OSNC 1966/5/83 oraz M. P. Wójcik, Komentarz do art. 415 kodeksu postępowania cywilnego (w:) A. Jakubecki, J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II, s. 595). Stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2003 r. przywołanego powyżej, należy zatem uznać za odosobnione i nie mające dostatecznego jurydycznego uzasadnienia.

Co do wyegzekwowanej od powoda kwoty 3931 zł, jako równowartości uiszczonej przez pozwanego opłaty od apelacji, obrona pozwanego polegała jedynie na tym, że podnosił on, iż nie jest z tytułu tej korzyści majątkowej wzbogacony. Pozwany nie sprecyzował tego zarzutu, w szczególności nie podnosił, że zużył uzyskaną korzyść lub ją utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony. Poprzestał jedynie na wskazaniu, że skoro opłatę tę musiał najpierw do sądu wnieść, a później ją odzyskał (w wyniku egzekucji uchylonego następnie postanowienia o kosztach procesu), to stan jego majątku nie zmienił się, w związku z czym wzbogacenie jest wykluczone. Stanowisko to, w ocenie Sądu, jest niezasadne. Wzbogaceniem, z punktu widzenia art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. jest bowiem również odzyskanie kosztów sądowych zaangażowanych przez wzbogaconego uprzednio w proces sądowy. W art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. nie chodzi bowiem o wzbogacenie w sensie ekonomicznym, lecz o uzyskanie korzyści majątkowej kosztem innej osoby, skutkujące wzbogaceniem w sensie prawnym, a więc powiększeniem majątku ocenianym na daną chwilę, z pominięciem szerszej perspektywy czasowej pozwalającej na ocenę efektywnego ekonomicznego zwiększenia majątku.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c. W przypadku świadczenia, które staje się nienależne wskutek odpadnięcia jego podstawy, zobowiązanie do jego zwrotu ma charakter bezterminowy. W związku z tym staje się ono wymagalne z chwilą wezwania wzbogaconego do zapłaty (art. 455 k.c.). Powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie do dnia 11 czerwca 2013 r. Skoro pozwany w tym terminie świadczenia nie spełnił, to od dnia 12 czerwca 2013 r. popadł w opóźnienie, co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 3931 zł od tego dnia do dnia zapłaty i oddalenie powództwa o zasądzenie odsetek od tej kwoty w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu, treść porozumienia z dnia 12 czerwca 2013 r. w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że powód zrzekł się roszczeń dochodzonych w niniejszym procesie. Literalna treść tego porozumienia wskazuje, że dotyczyło ono jedynie należności z tytułu stosunku pracy, a nie z tytułu innych stosunków zobowiązaniowych, które mogły na ten dzień łączyć strony, w szczególności stosunków wynikających z bezpodstawnego wzbogacenia lub czynu niedozwolonego. Pozwany nie wykazał, co Sąd już wyżej wyjaśnił, aby zgodny zamiar stron przy zawieraniu tego porozumienia odbiegał od jego literalnej treści.

W zakresie wyegzekwowanych kosztów zastępstwa procesowego oraz zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym (łącznie kwota 270 zł) pozwany podniósł zarzut oparty na art. 409 k.c. Zarzut ten okazał się uzasadniony, co skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie. Zgodnie z tym przepisem obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Powód nie zaprzeczył twierdzeniom pozwanego, o tym, że pozwany wyzbył się tych korzyści i że uczynił to przed otrzymaniem zawiadomienia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. W tych okolicznościach, stosownie do trafego poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. (sygn. III PK 40/13,

LEX nr 1448751), zwrot uzyskanej korzyści jest wyłączony. Tym samym, zarzut pozwanego należało w tym zakresie uznać za uzasadniony, co skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie.

Nie stanowiło bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanego wyegzekwowanie od powoda kosztów postępowania egzekucyjnego należnych Komornikowi Sądowemu, a więc łącznej kwoty 937,68 zł. Koszty te należne były Komornikowi i stanowiły wzbogacenie po jego stronie, którego jednak żadną miarą nie można oceniać jako bezpodstawnego. Pozwanemu nie można również zarzucić bezprawności, stanowiącej przesłankę zaistnienia czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 415 k.c. Egzekucja wszczęta została bowiem w stosunku do należności niezaspokojonej i potwierdzonej prawomocnym orzeczeniem sądowym. Brak było zatem podstaw prawnych do uwzględnienia powództwa w tym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 3. wyroku, zgodnie z art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 76 %, a pozwany w 24 % i w takich proporcjach należy się stronom zwrot poniesionych przez nie kosztów procesu. Do kosztów powoda należała opłata sądowa od pozwu w kwocie 257 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego w niniejszej sprawie przez radcę prawnego, ustalone w stawce minimalnej wynikającej z § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.). 76 % tych kosztów to kwota 1120,40 zł. Z kolei koszty pozwanego to koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego, ustalone w tej samej stawce, co w przypadku powoda, a więc w kwocie 1200 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego i 1361,12 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego na dwa posiedzenia sądowe, podczas których odbywała się rozprawa. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 18 lipca 2012 r. III CZP 33/12 (OSNC 2013/2/14), zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wyliczenie tych kosztów przedstawione w odpowiedzi na pozew (k.56, str. 8 odpowiedzi na pozew) nie budzi wątpliwości Sądu, a obecność pełnomocnika podczas obu posiedzeń Sądu była celowa z punktu widzenia obrony pozwanego. Suma kosztów pozwanego wynosi zatem 2578,12, z czego zwrotowi na jego rzecz podlega 24 %, czyli 618,75 zł. Po kompensacie tych należności, należało orzec jak w punkcie 3. sentencji wyroku.